

Arrest

nr. 57 385 van 7 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 6 juli 2007 België binnen en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in.

Op 8 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 14 000 van 11 juli 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen omdat verzoeker niet ter terechtzitting is verschenen.

Op 21 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2008 geeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toestemming om verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie voor de duur van drie maanden.

De geldigheidsduur van het attest van immatriculatie wordt verlengd tot 13 augustus 2009, omwille van medische redenen en in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De geldigheidsduur wordt vervolgens verlengd tot 13 november 2009, tot 14 februari 2010, tot 15 mei 2010, tot 15 augustus 2010.

Op 12 oktober 2009 geeft de arts haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 24 maart 2010 dient verzoeker een aanvulling in bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 maart 2010 legt verzoeker een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid met opleiding voor, daterend van 11 mei 2009.

Op 2 september 2010 geeft de geneesheer-attaché opnieuw een advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 29 september 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief tot de burgemeester van verzoekers verblijfplaats met het verzoek om verzoeker uit te nodigen om binnen de dertig dagen na kennisname een kopie van zijn nationaal paspoort en visum voor te leggen of enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld. Verzoeker neemt kennis van deze brief op 16 oktober 2010.

Op 25 oktober 2010 legt verzoeker een Afghaans nationaal paspoort voor, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 23 november 2009.

Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/10/2008 werd ingediend door:

T., J. (R.R.: 091080659726)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te C op 06.08.1991

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkene diende een aanvraag in om medische redenen naar aanleiding van een bepaalde manifestatie.

Hij legde ter staving van zijn probleem een medisch attest voor. Later legde hij nog een nieuw medisch attest voor met een andere medische problematiek. Deze problematiek werd geëvalueerd door onze controleartsen.

Wat de eerste problematiek betreft oordeelde onze controlearts op 12/10/2009 dat betrokkene gezien hij geen nieuwe attesten voorgelegd had, dat hij volledig zou hersteld zijn en dat er geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Het later ingediende medisch attest werd ook aan een evaluatie onderworpen. Hieruit blijkt dat er een aandoening kon worden weerhouden die een behandeling behoeft. Uit de informatie van onze

controlearts bleek dat deze behandeling mogelijk is in Afghanistan, zijn land van herkomst. Zij stelt: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de noodzakelijke behandeling/opvolging beschikbaar is in Afghanistan.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Afghanistan.

Deze adviezen worden aan deze beslissing toegevoegd in gesloten omslag.

Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) van 09/04/2008 blijkt dat betrokkene slechts een fragmentarische kennis heeft van zijn streek van herkomst en dat het CGVS daarom geen enkel geloof kan hechten aan de beweerde afkomst van betrokkene. In de procedure artikel 9ter blijft betrokkene vasthouden aan deze beweerde herkomst. Gezien we geen geloof kunnen hechten aan de beweerde afkomst, is het voor ons onmogelijk om het onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen want het is ook voor deze procedure van belang dat de juiste herkomstgegevens bekend zijn aan onze diensten daar we in de mogelijkheid moeten zijn om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen te onderzoeken. We moeten ons daarom beperken tot algemene bevindingen.

Uit ons administratief dossier blijkt dat in principe de gezondheidszorg gratis is in Afghanistan. Daarbij zijn de kosten medische zorgen in Afghanistan lager zouden liggen dan in Europa en ook zou medicatie sneller kunnen verkregen worden. Daarnaast zijn er ook ngo's actief die de armsten gratis zorg verstrekken. Tevens blijkt dat de zorgen die betrokkene nodig heeft zeker voorhanden zijn in de grote steden zoals Kabul.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 3 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over het voorwerp van het beroep

Verzoeker vermeldt als bestreden beslissing de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en "de bevelen om het grondgebied te verlaten, dd. 31.08.2010."

Op het einde van het verzoekschrift vraagt verzoeker enkel om de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 te schorsen en te vernietigen en als bestreden beslissing voegt verzoeker enkel deze beslissing toe.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat aan verzoeker bevel zou zijn gegeven om het grondgebied te verlaten op 31 augustus 2010.

In casu is de enige bestreden beslissing de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan.

3.1.1. In wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan het gelijkheidsbeginsel zoals bedoeld in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83).

Verzoeker voert aan dat dit artikel op twee verschillende wijzen werd omgezet in Belgische wetgeving naargelang het een vraag betreft om bescherming omwille van medische redenen (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) of omwille van het risico op ernstige schade om andere redenen (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet). Verzoeker wijst erop dat het beroep tegen een weigering van subsidiaire bescherming een procedure in volle rechtsmacht is, en het beroep tegen een weigering om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen een procedure in annulatie. Verzoeker vraagt een behandeling in volle rechtsmacht.

Verzoeker adstrueert dit onderdeel van het enig middel als volgt:

"1. Wat betreft het onderzoek van huidig beroep met volle rechtsmacht Artikel 15 van de kwalificatierichtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 definieert ernstige schade die bescherming behoeft op volgende wijze:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of;

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict,"

De Belgische wetgever zette dit artikel op twee verschillende wijzen om in de nationale wetgeving, naargelang het een vraag om bescherming omwille van medische redenen betreft of een vraag om bescherming omwille van het risico op ernstige schade omwille van andere redenen.

De vraag om subsidiaire bescherming wordt behandeld in artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980, de vraag om bescherming op basis van medische redenen wordt behandeld in artikel 9 ter van diezelfde wet.

De parlementaire werken verantwoorden dit verschil in behandeling op de volgende wijze:

"b.3. Vreemdelingen die ernstig ziek zijn

Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen, en dit om de volgende redenen:

— De asielinstanties beschikken niet over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of het land waar zij kunnen verblijven, in te schatten;

— De procedure bij de asielinstanties is niet geschikt om in dringende medische gevallen toegepast te worden. De tussenkomst van minstens twee instanties (CGVS-RVV) is strijdig met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen;

— Budgettaire: worden de asielinstanties ook voor deze problematiek bevoegd, dan zijn tal van bijkomende investeringen noodzakelijk (medische experts, uitbreiding opzoekingswerk naar situaties in het land van herkomst, bijkomend werk in beoordeling van de dossiers). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. Dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium van

de grond van de aanvraag, naargelang het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, of op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt om een beroep te doen op de subsidiaire bescherming. De elementen die tot staving van beide typen van aanvragen worden aangevoerd zijn immers fundamenteel verschillend: de aanvraag gebaseerd op een ander criterium voor toekenning van de subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld (subjectief gegeven), daar waar de aanvraag gebaseerd op een ernstige ziekte in wezen gebaseerd is op een geneeskundig onderzoek (objectief gegeven). Deze objectieve diagnose kan echter niet worden gesteld door de Belgische autoriteiten, af dit nu de minister of zijn gemachtigde of de asielinstanties zijn, en vereist een medisch advies. Uitgaande van deze constatering is het doel van het ingevoerde systeem de asielinstanties niet te belasten met aanvragen die zij momenteel niet moeten behandelen en waarover zij zich hoe dan ook niet rechtsreeks kunnen uitspreken. Het middel dat gebruikt wordt om dit doel te bereiken is de instelling van een specifieke wettelijke procedure met duidelijk gestelde voorwaarden, die leidt tot een beslissing van de minister of diens gemachtigde, in artikel 9 ter, dat gebaseerd is op de huidige praktijk. Dit middel is in verhouding met het nagestreefde doel omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. (...) Aan bovenvermelde rechtvaardiging inzake het ontbreken van aanpassing van de asielprocedure aan dringende medische gevallen, waarover de Raad van State ook een opmerking heeft gemaakt, kan worden toegevoegd dat de asielprocedure start met wat men de «Dublin »-procedure noemt, dat wil zeggen het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die ook niet is aangepast in het geval van een dringende medische situatie. Wat meer bepaald de georganiseerde procedure betreft, schrijft artikel 9ter voor dat deze vreemdelingen een verblijfsaanvraag kunnen indienen bij de minister of zijn gemachtigde. Zij dienen dan wel, behoudens de in de wet voorziene uitzondering, duidelijk hun identiteit aan te tonen. De appreciatie van de medische toestand en de medische omkadering in het land van oorsprong gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

— Hoewel het verschil in behandeling gerechtvaardigd kan worden op basis van praktische en budgettaire redenen, heeft dit echter niet tot gevolg dat het verschil in behandeling een discriminatie teweeg brengt.

— Het Grondwettelijk oordeelde reeds in haar arrest van 26.11.2009 dat verzoekers die bescherming vragen om medische redenen niet gediscrimineerd mogen worden ten opzichte van zij die de subsidiaire bescherming vragen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat het feit dat men in het kader van een procedure overeenkomstig artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 een identiteitsdocument dient voor te leggen, terwijl dit niet moet gebeuren in de procedure overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980, een schending uitmaakt van artikelen 10 en 11 van de Grondwet:

— "Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet wordt opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt artikel 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naar gelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord."

Verzoeker meent dat het verschil in behandeling van de beroepsprocedure ook niet redelijk te verantwoorden is. Er is immers geen enkele reden waarom zij die subsidiaire bescherming aanvragen een beroep kunnen aantekenen tegen een weigeringsbeslissing met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl zij die een weigeringsbeslissing ontvingen aangaande hun aanvraag op basis van artikel 9 ter van de wet 15.12.1980, hun beroep niet met volle rechtsmacht zal behandeld worden.

Verzoeker vraagt dan ook dat huidig verzoekschrift met volle rechtsmacht zal behandeld worden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat een prejudiciële vraag gesteld wordt aan het Grondwettelijk Hof vooraleer recht te doen. Verzoeker verwijst daarvoor naar punt 3."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen: het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Verzoeker toont niet aan dat het verschil in behandeling niet redelijk verantwoord is.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, wordt in de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter duidelijk weergegeven waarom het verzoek om subsidiaire bescherming om medische redenen via een andere procedure behandeld wordt. De verwerende partij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 van 26 juni 2008 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat dit verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is. De verwerende partij verwijst naar de overwegingen B.7 tot en met B.15 van dit arrest. De vergelijking van verzoeker met het arrest nr. 193/2009 van het Grondwettelijk Hof betreffende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaat niet op. Het Hof oordeelde immers in ditzelfde arrest dat *“Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven, aan te tonen.”* Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM, schendt.

Volledigheidshalve stelt de verwerende partij de vraag welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek en bijhorend verzoek om het ingestelde beroep te behandelen met volle rechtsmacht. Verzoeker toont niet aan welk voordeel een onderzoek met volle rechtsmacht hem zou opleveren in vergelijking met een annulatieberoep. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.1.3.1. Verzoeker vraagt dat huidig beroep tegen een weigering om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, in volle rechtsmacht behandeld wordt.

De Raad wijst verzoeker erop dat bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aan de Raad van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

In casu betreft de bestreden beslissing een ongegrond verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwenning van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

In dit verband is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoeker de eventuele nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden, en verder, wat zijn belang is bij de door hem geuite kritiek. Evenmin toont verzoeker *in concreto* aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van zijn rechten.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. Tevens wordt benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege, niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

De Raad kan bijgevolg niet ingaan op verzoekers vraag om deze zaak in volle rechtsmacht te behandelen. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op verzoekers uiteenzetting van het middelonderdeel “2. *Onderzoek met volle rechtsmacht van volgende argumenten (...)*”.

3.1.3.2. Vervolgens voert verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aan zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met artikel 15 van de richtlijn 2004/83. Hij verwijst

hiervoor naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009, waarin werd geoordeeld dat het feit dat men in het kader van een procedure overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet als ontvankelijkheidsvoorwaarde een identiteitsdocument dient voor te leggen, terwijl dit niet moet gebeuren in de procedure overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker meent dat dit evengoed geldt voor het verschil in behandeling van de beroepsprocedure en vraagt dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

De aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd *in casu* ontvankelijk verklaard. De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009, dat handelt over het verschil in behandeling in de ontvankelijkheidsvoorwaarde, is niet van toepassing op huidige zaak en bijgevolg niet ter zake dienend.

De verwijzing naar dit arrest “naar analogie” voor het verschil in behandeling van de beroepsprocedure, kan evenmin aanvaard worden. Het arrest nr. 193/2009 handelt immers niet over de beroepsprocedure.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker voert aan dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, een beroepsprocedure in annulatie dient te voeren terwijl een vreemdeling die een aanvraag op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft ingediend, een beroepsprocedure in volle rechtsmacht kan voeren.

In casu is er een verschil in behandeling tussen deze twee categorieën van vreemdelingen.

De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 van 26 juni 2008, dat ondermeer handelt over het verschil in behandeling tussen aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen die behandeld worden door de minister of zijn gemachtigde en alle andere aanvragen die onder de subsidiaire beschermingsstatus vallen en die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden behandeld, inzake het verloop van de procedure, de rechten tijdens en na de procedure en de rechtsmiddelen tegen de te nemen beslissingen. Het Grondwettelijk Hof overweegt:

“B.12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt ingediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedure richtlijn verwijst.

B.13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als « objectief » wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land. Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14. (...)

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. Gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B.15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is.”

Hieruit blijkt dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat een annulatieberoep een voldoende waarborg is van rechtsbescherming tegen een weigeringsbeslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter en de aard van de gegevens waarop de beslissing moet steunen. Verzoeker kan niet, in tegenstelling tot wat het Grondwettelijk Hof reeds heeft geoordeeld, zomaar stellen dat het verschil in behandeling van de beroepsprocedure niet redelijk te verantwoorden is.

Waar verzoeker vraagt dat aan het Grondwettelijk Hof de volgende vraag wordt gesteld:

« Schenden artikel 9ter en artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat een absolute bescherming waarborgt tegen onmenselijke en vernederende behandelingen, doordat ze aan de aanvragers van subsidiaire bescherming die hun gezondheidstoestand aanvoeren enkel de mogelijkheid geven om een beroep aan te tekenen tegen een weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens artikel 39/2 § 2 van de Wet van 15.12.1980, terwijl de andere aanvragers van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, een beroep tegen een weigeringsbeslissing kunnen indienen volgens artikel 39/2 § 1 van de Wet van 15.12.1980 dat met volle rechtsmacht zal behandeld worden? »,

dient hierop niet te worden ingegaan, vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen, zoals blijkt uit hetgeen hierboven wordt weergegeven, en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, tweede lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

Er wordt niet ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

3.2.1. In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In dit onderdeel gaat verzoeker inhoudelijk in op de bestreden beslissing. Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

“In uiterst ondergeschikte orde: onderzoek van huidig verzoekschrift volgens artikel 39/2 § 2 van de Wet van 15.12.1980

4.1. medische hulp niet beschikbaar, noch toegankelijk voor verzoeker

Verzoeker verwijst vooreerst naar hetgeen uiteen werd gezet onder punt 2 en wenst dat dit hierbij als volledig hernomen wordt aanzien.

4.2. Objectieve behandeling

Een wezenlijk kenmerk van de procedure overeenkomstig artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 is dat deze procedure een louter objectief onderzoek vereist van de medisch elementen die voorhanden zijn.

De Parlementaire werken stellen hierover:

“Dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium van de grond van de aanvraag, naargelang het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, of op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt om een beroep te doen op de subsidiaire bescherming. De elementen die tot staving van beide typen van aanvragen worden aangevoerd zijn immers fundamenteel verschillend: de aanvraag gebaseerd op een ander criterium voor toekenning van de subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld (subjectief gegeven), daar waar de aanvraag gebaseerd op een ernstige ziekte in wezen gebaseerd is op een geneeskundig onderzoek (objectief gegeven). Deze objectieve diagnose kan echter niet worden gesteld door de Belgische autoriteiten, of dit nu de minister of zijn gemachtigde of de asielinstanties zijn, en vereist een medisch advies. ”

De bestreden beslissing gaat echter zelf over tot een geloofwaardigheidsonderzoek:

"Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09/04/2008 blijkt dat betrokkene slechts een fragmentarische kennis heeft van zijn streek van herkomst en dat het CGVS daarom geen enkel geloof kan hechten aan de beweerde afkomst van betrokkene. IN de procedure artikel 9 ter blijft de betrokkene vasthouden aan deze beweerde herkomst. Gezien we geen geloof kunnen hechten aan de beweerde afkomst, is het voor ons onmogelijk om het onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen want het is ook voor deze procedure van belang dat de juist herkomstgegevens bekend zijn aan onze diensten daar v/e in de mogelijkheid moeten zijn om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen te onderzoeken. We moeten ons daarom beperken tot algemene bevindingen."

De Dienst Vreemdelingenzaken dient echter helemaal geen geloofwaardigheidsonderzoek te voeren, maar dient enkel rekening te houden met de objectieve elementen in het dossier. De objectieve elementen in het dossier stellen dat verzoeker ziek is en geboren is in C. (Ghazni). Men dient dan ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid te onderzoeken ten opzichte van Ghazni.

4.3. Ongeloofwaardige bron

De bestreden beslissing en het bijgevoegde medisch attest verwijzen naar twee emails afkomstig van de Belgische ambassade van Islamabad. Volgens de ambassade te Islamabad, dat nochtans zelf niet gevestigd is in Kabul, zou er meer dan voldoende medische zorg aanwezig zijn in Afghanistan. Er zouden veel NGO's aanwezig zijn in het land die gratis zorgen verstrekken aan de armsten. Er zouden bovendien gemakkelijker/sneller geneesmiddelen bekomen worden die veel goedkoper zijn dan in Europa.

Verzoeker vindt het dan wel erg eigenaardig dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarvan voormelde ambassade deel uitmaakt, zich toch veel voorzichtiger uitdrukt als ze reisadvies geeft aan de Belgische onderdanen:

"De medische infrastructuur in de grote steden, voor gewone gevallen, varieert tussen geïmproviseerd tot zeer degelijk (cf. de medische faciliteiten van de buitenlandse troepenmacht ISAF). Voor ernstige gevallen keert men best terug naar België. Alle zorgen dienen doorgaans vooraf betaald te worden. Uw Belgische medische verzekering (mutualiteit) is hier niet geldig. Een verzekering die repatriëring dekt is een must."

Volgens het ministerie is er wel medisch zorgen aanwezig maar enkel aangeboden door de ISAF. Deze medische hulp is niet noodzakelijk toegankelijk voor Afghanen. Voor ernstige gevallen dient men best terug te keren naar België, sterker nog een repatriëringsverzekering is absoluut noodzakelijk.

Daar waar in het kader van de asielpcedure de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat buitenlanders meer geïsoleerd worden dan Afghanen en er om die reden een ander reisadvies zou bestaan voor buitenlanders als voor Afghanen, kan deze redenering onmogelijk opgaan voor medische problemen.

Men dient te concluderen uit deze tegenstrijdige informatie dat deze informatiebron ongeloofwaardig is en niet in aanmerking kan worden genomen.

4.3. In tegenspraak met alle beschikbare bronnen

Tenslotte wenst verzoeker niet enkel te wijzen op de interne tegenstrijdigheid van de aangehaalde bronnen van de bestreden beslissing, maar ook het feit dat de informatie uit de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen de algemeen beschikbare informatie van NGO's, UNHCR, en vele ander geloofwaardige bronnen. Dezelfde NGO's die volgens de ambassade van Islamabad massaal gratis gezondheidszorg voorzien in Afghanistan luiden zelf de noodklok."

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM artikel 15 van de kwalificatierichtlijn en artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980. Bovendien is ze foutief gemotiveerd en schendt ze het zorgvuldigheidsbeginsel. Op grond van deze schendingen verzoekt verzoeker de schorsing en de nietigverklaring van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 09.11.2010, betekend op 30.11.2010."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij hierop dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De verwerende partij wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Er wordt bijgevolg enkel gerepliceerd in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van overwegingen die verzoeker toelaten om te achterhalen om welke reden zijn aanvraag om machtiging tot verblijf

ongegrond werd verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet in de plaats stellen van het bestuur. De in de bestreden beslissing vermelde motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De bestreden beslissing werd deugdelijk en afdoende gemotiveerd, er is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

Uit de adviezen van de arts-attaché blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat de medische zorgen financieel niet toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst. Verzoeker uit twijfels betreffende de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorg in zijn herkomstland en verwijst daartoe naar enkele algemene documenten en artikelen. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder *in concreto* aan te tonen waar de beslissing volgens hem onredelijk zou zijn. Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met alle aandoeningen waarvoor verzoeker een medisch attest heeft voorgelegd. Uit het advies blijkt duidelijk dat er in verzoekers herkomstland wel degelijk een behandeling is voor de aandoeningen van verzoeker. Dienaangaande wordt uitdrukkelijk verwezen naar de officiële en recente informatie die de arts-attaché heeft ontvangen van de Belgische ambassade in Islamabad op 10 december 2009 en 21 juni 2010 en van de Amerikaanse ambassade in Kabul op 1 september 2010. Deze informatie betreft ook de financiële toegankelijkheid. In de bestreden beslissing die aansluit bij dit advies, blijkt dat uit verzoekers asielprocedure blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst zodat de gemachtigde van de staatssecretaris zich om die reden heeft beperkt tot algemene bevindingen, dat uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de gezondheidszorg in principe gratis is in Afghanistan, dat de medische kosten er lager zouden liggen dan in Europa en dat medicatie er sneller zou kunnen worden verkregen, dat er NGO's actief zijn die de armsten gratis zorg verstrekken, dat de zorgen die verzoeker nodig heeft zeker voorhanden zijn in de grote steden zoals Kabul, dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83 of op artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing verplicht verzoeker geenszins terug te keren naar zijn land van herkomst doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van België en dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

De gemachtigde is geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, tot het oordeel gekomen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van verzoeker ongegrond wordt verklaard omdat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of omdat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

*De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Waar verzoeker in de uiteenzetting van het middel verwijst naar *“hetgeen uiteen werd gezet onder punt 2 en wenst dat dit hierbij als volledig hernomen wordt aanzien”* stelt de Raad vast dat dit het deel *“2. Onderzoek met volle rechtsmacht van volgende argumenten”* betreft. Zoals reeds gesteld in punt 3.1.3.1. van dit arrest, kan dit onderdeel van het verzoekschrift niet in aanmerking worden genomen.

3.2.3.1. Verzoeker uit kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing een geloofwaardigheidsonderzoek werd gevoerd, terwijl dit niet dient te gebeuren in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat dit onderzoek dient te gebeuren op basis van de objectieve elementen uit het dossier, meer bepaald het feit dat verzoeker ziek is en geboren is in C. (Ghazni), zodat men dan ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid dient te onderzoeken ten opzichte van Ghazni.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) van 09/04/2008 blijkt dat betrokkene slechts een fragmentarische kennis heeft van zijn streek van herkomst en dat het CGVS daarom geen enkel geloof kan hechten aan de beweerde afkomst van betrokkene. In de procedure artikel 9ter blijft betrokkene vasthouden aan deze beweerde herkomst. Gezien we geen geloof kunnen hechten aan de beweerde afkomst, is het voor ons onmogelijk om het onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid van de medische zorgen want het is ook voor deze procedure van belang dat de juiste herkomstgegevens bekend zijn aan onze diensten daar we in de

mogelijkheid moeten zijn om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen te onderzoeken. We moeten ons daarom beperken tot algemene bevindingen.

Uit ons administratief dossier blijkt dat in principe de gezondheidszorg gratis is in Afghanistan. Daarbij zijn de kosten medische zorgen in Afghanistan lager zouden liggen dan in Europa en ook zou medicatie sneller kunnen verkregen worden. Daarnaast zijn er ook ngo's actief die de armsten gratis zorg verstrekken. Tevens blijkt dat de zorgen die betrokkene nodig heeft zeker voorhanden zijn in de grote steden zoals Kabul."

Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient de beoordeling van het risico en van de mogelijkheden van behandeling onderzocht te worden ten opzichte van het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de daartoe bevoegde asielinstantie heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afkomst van verzoeker. Deze vaststelling in de bestreden beslissing strookt met de stukken van het dossier: in zijn beslissing van 8 april 2008 heeft de commissaris-generaal dit vastgesteld. Het beroep tegen deze beslissing is verworpen, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding op dit feit mocht steunen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is dit wel degelijk een objectief gegeven wat blijkt uit de stukken van het dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn geboorteplaats het enig objectief gegeven is, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaard heeft dat C. (Ghazni) zijn geboorteplaats is. Een beslissing van de daartoe bevoegde asielinstantie waartegen verzoeker de kans heeft gehad om beroep in te stellen, is objectiever dan verzoekers eigen verklaringen. De omstandigheid dat verzoeker later een paspoort heeft voorgelegd dat in Brussel werd afgeleverd en waarin deze geboorteplaats vermeld werd, doet hieraan geen afbreuk omdat het onderzoek zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebeurt ten opzichte van het land van herkomst of waar de vreemdeling gewoonlijk verblijft, en niet ten opzichte van zijn geboorteplaats.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit onderzoek werd gevoerd ten opzichte van Afghanistan:

"Het later ingediende medisch attest werd ook aan een evaluatie onderworpen. Hieruit blijkt dat er een aandoening kon worden weerhouden die een behandeling behoeft. Uit de informatie van onze controlearts bleek dat deze behandeling mogelijk is in Afghanistan, zijn land van herkomst. Zij stelt: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de noodzakelijke behandeling/opvolging beschikbaar is in Afghanistan.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Afghanistan.

(...)

Uit ons administratief dossier blijkt dat in principe de gezondheidszorg gratis is in Afghanistan. Daarbij zijn de kosten medische zorgen in Afghanistan lager zouden liggen dan in Europa en ook zou medicatie sneller kunnen verkregen worden. Daarnaast zijn er ook ngo's actief die de armsten gratis zorg verstrekken. Tevens blijkt dat de zorgen die betrokkene nodig heeft zeker voorhanden zijn in de grote steden zoals Kabul."

Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat geen objectief onderzoek werd gevoerd.

3.2.3.2. Inzake de e-mails afkomstig van de Belgische ambassade, voert verzoeker aan dat deze ambassade niet gevestigd is in Kabul en dat de FOD Buitenlandse Zaken een ander advies geeft in zijn reisadvies aangaande Afghanistan. Verzoeker meent dat de redenering van de Raad in de asielpcedure dat er een ander reisadvies is voor Afghanen dan voor buitenlanders, niet kan opgaan voor medische problemen. Er is tegenstrijdige informatie zodat de informatiebron ongeloofwaardig is.

De e-mails waarvan sprake in het advies van de arts-attaché bevinden zich in het administratief dossier. Deze e-mails van de Belgische ambassade betreffen het antwoord op een specifieke vraagstelling inzake de aandoening van verzoeker. Het reisadvies voor Belgen uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst, kan hieraan geen afbreuk doen. Dit is immers een algemeen advies, bestemd voor Belgische reizigers. Verzoeker toont niet aan dat het feit dat deze ambassade gevestigd is in een buurland en niet in Afghanistan zelf, zou meebrengen dat deze informatie foutief is.

Bovendien wordt in het advies ook verwezen naar een informatie van de Amerikaanse ambassade in Kabul, die stelt dat er in Afghanistan een gespecialiseerd ziekenhuis is inzake verzoekers aandoening. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het kennelijk onredelijk is om rekening te houden met deze e-mails en informatie of dat de verwijzing ernaar steunt op een niet correcte feitenvinding.

3.2.3.3. Verzoeker meent dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt, lijnrecht ingaat tegen de informatie van NGO's, van het UNHCR en van vele andere geloofwaardige bronnen.

De algemene verwijzing van verzoeker naar informatie van NGO's, van het UNHCR en van vele andere geloofwaardige bronnen, doet *in casu* geen afbreuk aan de informatie die zich in het administratief dossier bevindt aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door verzoeker benodigde zorgen in Afghanistan. *In casu* kon geen diepgaander onderzoek worden gevoerd naar de streek van herkomst van verzoeker, aangezien verzoeker geen geloofwaardige verklaringen over zijn herkomst heeft afgelegd in het kader van zijn asielpcedure. Zoals hierboven reeds gesteld, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houden met deze informatie.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie waarop de arts-attaché steunt in haar advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet correct zou zijn.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing zou zijn genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals hierboven reeds gesteld, werd rekening gehouden met de informatie in het dossier aangaande de aandoening van verzoeker en aangaande de mogelijkheid en toegankelijkheid van behandeling in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, maar hij geeft geen concrete uiteenzetting van zijn vrees in dit verband. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET